

ikke udebliver, og, naar de saaledes Alle indtil det sidste Dieblif ere blevne ved at sætte sig imod de mennefskjærlige Bestræbelse, som den danske Regjering gjennem en lang Række af Aar, allerede fra 1755 og til Emancipationen skete, har gjort i den Henseende, saa kunne vi vel indrømme, at de have lidt et saadant Penge-tab som omtalt, men ikke at de have det allermindste grundede Krav paa, at vi skulle erstatte det. Det kan heller ikke hjælpe, at man henviser os til, hvad andre Stater have gjort; thi det kunne de maaskee have gjort af andre Grunde, men her mener jeg, at vi skulle handle med et bestemt Hensyn til, baade hvad Offer der fordrer af os, og til hvem dette Offer skulde bringes. Derfor det virkelig kunde have været oplyst, at Befolkningen i Vestindien paa ethvert Stadium havde gjort Alt, hvad der stod i deres Magt for at berede en virkelig Overgang til Frihed for Negrene, da havde det været noget ganske Andet, men her er det saaledes, at de bleve ved at beholde dem som Slaver til den yderste Grad de kunde blive ved dermed, og endog vare uvidende om, hvilken Stemning der var blandt den ufrie Befolkning, drømte ikke derom, før der med Get blev ringet med Klokker paa Landet, og da de saa bleve forbaufede derover, sendte de Bud til deres Gouverneur; men han slog sig ganske vel til Ro og kom først næste Dag. De Tropper, der vare derovre, traf sig ind i Fortet, og da Gouverneuren kom, blev han bange og sagde: I ere emanciperede. Har man nu gjort et uoverlagt Skridt ved den haarde Behandling, saa er det dog helst ubilligt, at vi med vore Penge skulle bøde derfor.

Finantsministeren: Den ærede Rigsdagsmands Udtalelser vidne om, at han ikke tilbørlig kjender de Forhold, hvorom han har udtalt sig; jeg siger med Villie, at han ikke kjender dem tilbørligt, thi det er en berettiget Fordring fra Regjeringens Side, naar den, efter at have meddeelt saa udførlige Oplysninger angaaende det hele Forhold, som Tilfældet er med denne Sag, venter, at man ikke ved at udtale sig om Sagen lægger den Grad af Uvidenhed for Dagen, som den ærede Rigsdagsmand har gjort. Det er en aaben-

bår Urigtighed, og det er en aldeles ubesolet Udtalelse mod de vedkommende Plantere, naar den ærede Rigsdagsmand i Planternes Forhold mod deres Slaver vil søge en Grund for at negte dem det Vederlag, hvorom her er Spørgsmaal. Det er ikke sandt, at de danske Plantere have opført dem slet imod deres Negere; det er tværtimod bitterligt og fremgaaer af alle Fremmedes Beretninger, der have besøgt disse Der, som ogsaa af vore egne Embedsmænds Beretninger, at der var intet Sted, hvor Slavernes Tilstand var saa taalelig og forholdsvis, saa god som netop paa de danske Der, og det kan med Sandhed siges, at der ikke var nogen Slaveeier og ingen Herre, som havde Ufrie noget Sted, som have behandlet sine Ufrie bedre end netop de danske Plantere paa de vestindiske Der. At de have kjøbt og solgt Negere og udleiet dem, det er sandt; men hvem træffer Bebreidelsen herfor? Naar der skal træffe Nogen en Bebreidelse for en saadan unaturlig Tilstand, saa er det visstlig ikke Planterne, der for en stor Deel ere fødte og baarne under disse Forhold; men den maa da ligesom træffe den Regjering, som ved Lovenes Magt har hjemlet disse Forhold. Det vare langt fra mig, at jeg vil bebreide den danske Regjering Noget i saa Henseende. Det fremgaaer noksom af de Actstykker, der ere meddeelte Rigsdagen, og navnlig i indværende Rigsdagsmøde udførlig have været meddeelte trykte, i hvilken Grad den danske Regjering har bestræbt sig for efterhaanden at udvikle Slaveriet i de vestindiske Besiddelser til en anden og bedre Tilstand; men Regjeringen har ligesaa lidt som Planterne paa een gang kunnet faae dette Forhold ordnet. Det kan heller ikke siges, at Planterne altid med Uvillie have modt Regjeringens Bestræbelse i saa Henseende; det er ganske naturligt, at, naar en Regjering stræber efter at indskrænke en Mand i Udøvelsen af de Rettigheder, som han er vant til ifølge de Forhold, hvorunder han befinder sig, at betragte som vel erhvervede Rettigheder, og som efter hans Begreber endog henhøre under Eiendomsrettighederne, at han da ikke uden Erstatning og uden nogenjomhelst Udfigt til selv at kunne have directe eller indirecte Fordeel deraf, skulde til enhver Tid med lige Beredvillighed gaae ind